

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Tárgy

628.1

Hely

Szerző:

Csontos János

Egy gyár, amely „vizet csinál”

450 építő- és szerelőmunkás rohamra indul — Amíg megszületik a napi 700 ezer köbméter víz — A gyár „szíve” — Négy emelet a föld alatt

Képviselet
1963. márc. 22.

(Hely)

Újpest határában, közel Kaposztásmegyérhez, furcsa nevű gyár épül. Mint felbolygatott méhkas, olyan az építkezés hatalmas területe: egyik helyen betonoznak, máshol hidpilléreket építenek, odébb mesterséges szigetet és mesterséges Duna-medert láthatunk.

A furcsa nevű üzemet »Vízgyár«-nak nevezi a 450 építő- és szerelőmunkás. Csodálkozó megjegyzésekre meg is magyarázzák, miért ezt a nevet választották.

— Budapestnek vizet kell »csinálni«. A Duna vize viszont tele van láthatatlanul lebegő szennyező anyagokkal és baktériumok milliárdjaival. No, ebből kell majd ennek a gyárnak ivóvizet nyernie.

A »Vízgyár« hivatalos neve: Felszíni Vízmű. Bögi János, a Vízművek fiatal mérnöke nyomban hozzáteszi, a »nagy« jelzőt is. Ugyanis már épült egy kis felszíni vízmű, nemrégén adták át rendeltetésének. Az itt szerzett tapasztalatok alapján kezdtek a nagy felszíni vízmű építéséhez.

Az építők — csaknem mindannyian fiatalok. Pribék Mihály műszaki ellenőr, Korda

János építésvezető-helyettes és Bögi János évszáma együttesen sem éri el a hetvenet, de lelkesedésben, cselekvésvágyban és tudásban sokszor az idősebbeket is túlszárnyalják. A felszíni vízmű kivitelezési tervét is javarészt fiatalok készítették el.

— A mi »vízgyárunk« az időjárástól és az évszakoktól függetlenül, egyenletesen biztosítja a város vízellátását — mondják, amikor munkájukról kérdezősködöm. — Jöhet kánikula, földet fagyasztó hideg, ez a »gyár« akkor is ontja magából a vizet. Az építkezés hatalmas munkát és sok millió forintot igényel. De megéri, hiszen ha elkészültünk vele, nem lesz szükség többé ipari vízkorlátozásra és már jövőre biztosíthatjuk a lakosság és az ipar teljes vízigényét.

Jövő ősszel a felszíni vízmű első gépegységei már napi száz-ezer köbméter vizet nyomnak a főcsatornába. Ez a száz-ezer köbméter »plusz« azt jelenti, hogy a főváros területén teljesen megszűnik a vízhiány. Ez a vízmennyiség azonban csak az első gépegység napi termelése. A tervek szerint 1963-ban átadják a második gépegység-

get is, amely ugyancsak száz-ezer köbméter vizet ad naponta. Tehát az erőteljes ütemben épülő vízgyár napi kétszáz-ezer köbméteres termelésével tökéletesen kielégíti a főváros akkori igényeit is.

— Az »erőteljes ütemmel« kapcsolatban csak annyit szeretnék hozzátenni — mondja Beczka Jenő, a fővárosi tanács végrehajtó bizottságának építési megbízottja —, hogy kérjük a Kohó- és Gépipari Minisztérium vállalatait, ők is tartsák be pontosan ígéretüket. Hiába készülünk el a földmunkákkal, a csatornázzal, az épületekkel, ha nem kapjuk meg idejében a gépeket.

(Egy kis emlékeztető: Az elmúlt évben több mint egymillió-háromszáz-ezer forintba került az ipari vízkorlátozás. Tűlfogyasztás miatt ugyanis ennny büntetést fizettek, ebben az összegben azonban nem szerepel a vezetőkre kirótt pénzbüntetés és annak a sok ezer munkaórának értéke sem, amely éppen a vízhiány miatt ment veszendőbe.)

Búcsúzóul meghívást is kapunk. A munkások és az építkezés vezetői április közepére meghívják bennünket, látogassuk meg őket, ha kíváncsiak vagyunk: hogyan süllyesztenek a föld alá egy négyemeletes, 120 centiméter vastag falú, vasból és betomból készült gépházat.

— Ez lesz a »vízgyár« szíve. A vizet a gépkomplexum továbbítja a szűrőkhöz, derítőkhoz, ahonnan már a kristálytisztán csillogó víz ömlik a főnyomócsatornába...

Csontos János